

0926 – 26. september

Deres liv er skjult med Kristus i Gud. Kol 3: 3.

Legg merke til dette: Vårt liv i Gud er skjult! – og skjult med Kristus!

Kristus er vårt liv. Men Kristus er skjult. Derfor er vårt liv skjult. Det er dette apostelen forkynner her. Det samme bekrefter også alle de helliges erfaring. Men vi, vi vil ikke uten videre godta dette. Vi sier: Var det et virkelig liv med Kristus i Gud, så skulle det vel ikke være så skjult. Men heller stråle fram, synes, kjennes og oppleves mer.

La oss nå se hvordan det forholder seg med dette. Det er sant at «den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv», at «Guds Ånd vitner med vår ånd at vi er Guds barn». Det er sant, det Johannes så ofte gjentar: Vi vet – vi vet at vi er av Gud, vi vet at vi er Guds barn, vi vet at Gud blir i ss.

Et menneske som ikke har opplevd noen omvendelse, noen vekkelse fra syndens søvn, noen kamp under loven, noen forløsning i Kristus. Ikke har fått et nytt liv med Kristus og en ny vandring med ham. Men ennå er ett med verden – om enn ikke på de verste områdene, –. Det mennesket bedrar seg selv, det er helt sikkert. Og fremdeles tror en slik at han kan leve det skjulte livet med Kristus i Gud. Og vil kanskje til og med oppfatte dette skriftstedet som om livet i Kristus ikke hadde noen som helst konkrete kjennetegn, og ingen stadfestelse i noen ny kraft i ens liv.

Nei, det står hele tiden fast det Skriften lærer om at det gode treet skal kjennes på Åndens frukter. Men når det åndelige livet samtidig er så skjult, så har det følgende grunner: Først og fremst at vår falne, blinde fornuft dels aldri forstår seg rett på Åndens verk og frukter, dels ikke legger merke til disse. For vi vil liksom gripe selve livet med hendene, se og oppleve det.

Ofte er vi ikke fornøyd med Åndens frukter slik Skriften skildrer dem. Vi vil selv bestemme hvordan det åndelige livet skal ta seg ut. Når f. eks. Skriften, som de største Åndens frukter, nevner kjærlighet, glede, fred o. s. v., så sier mange: «Ja, men hvor langt strekker nå dette? Riktignok fikk jeg en ny kjærlighet i hjertet da jeg fikk forlatelse for alle mine synder. Jeg fikk nok en glede og fred med Gud som jeg aldri før har hatt. Men hva hjelper det alt sammen, det er jo så svakt, og svinger så sterkt i meg. Jeg burde jo ha en langt sterkere kjærlighet, glede, fred, saktmodighet» o. s. v.

Eller vi venter på å få oppleve selve livet i oss. Og når vi ikke har slike opplevelser, begynner vi straks å tvile på om vi har livet. For det andre er vårt liv i Gud aller mest skjult når Gud ikke bare holder følelsene og troens kraft tilbake, men også lar mye synd og elendighet overfalle oss. Når han tillater Satan å sikte oss på den mest grusomme måten, frister og plager oss med syndige tanker, lyster og begjær. Slik at vi også av og til faller. Så Peter fornekter sin Herre, lyver og banner. Slik at Paulus og Barnabas tretter.

Å, når slike ting skjer med oss, – hvor er da vårt liv med Kristus i Gud, – tenker vi. Å, nei, å tro at Guds Ånd skulle bo i meg, det er jo den største galskap. Nei, ikke Guds Ånd, men djevelens. Ja, nå er vårt liv med Kristus virkelig godt skjult.

I tillegg lar Gud alle slags vanskelige opplevelser, ulykker og lidelse ramme oss, ja, skylle over oss som en flodbølge. Som når alle ondskapens krefter, naturen, mennesker og ånder slo seg sammen mot en gudfryktig Job. Røvere, lynet og storm tok fra ham alt det han eide, til og med barna. Djevelen plaget

hans legeme, hustruen spottet hans tro, de ynkelige vennene hans veltet nye steiner til byrden hans, og hans eget hjerte raste mot Gud så han forbannet den dagen han ble født.

Hvor er nå mannen som var så høyt benådet at det ikke fantes hans like i hele landet? Hvor er nå det inderlige Guds vennskap som han hadde? Her har vi et eksempel på hvor uendelig dypt vår herlighet kan være skjult.

Men av alt dette onde som tåkelegger og skjuler vårt liv med Kristus, kan likevel ingen ting sammenliknes med synden. Utvortes lidelser er sammenliknet med den bare svake lidelser.

Det er snart å lære seg at disse er et faderlig ris, at «den Herren elsker, den tukter han». Men når synden og djevelen og hissige syndens lyster raser i kjødet, da kjenner du deg som død. Da føles det som om Ånden har forlatt deg, og som om Gud i sin rettferdige dom har forlatt deg o. s. v.

Ja, dette er de virkelige dødsstøtene. Og de går gjennom marg og bein hos oss. Det formørker vårt liv under nåden. Da er det ikke noe annet som hjelper enn å slutte med all vår tanke om vårt eget nådeliv. Og bare se på vår evige og uforanderlige Gud selv, om ikke han kan frelse og hjelpe oss ut av dette.

Men når det igjen klarer for oss, får vi nok se at midt i det svarteste mørket skjulte det seg ikke bare et uforandret faderhjerte i Gud, og vår rettferdighet, som ennå var den samme, fullkomne, i Kristus. Men også et sant, levende, kjempende nådeliv i hjertet vårt.

Det er den høyeste Guds visdom å kjenne godt til hvordan Gud på underlig vis fører sine hellige. Hvordan han skjuler livet under døden, rettferdigheten under synden, nåden under vreden, ja, himmel under helvete.

Og denne høyeste Guds visdom er nødvendig om vi skal holde ut i troen på denne Herren.